

Kuinka kummitusmaman kurittomien kummitusten kävikään...

“Pöytäteatteritarina” värien ja paikkakäsitteiden harjoitteluun. Tarina pohjautuu Meighan Peiferin kirjaan The chocolate chip ghost. Voit käyttää tarinan havainnollistamiseen esimerkiksi nukkekodin kalusteita, jonne kummituksia piilotetaan sitä mukaa kun tarina etenee. Kummitukset tulostetaan kaksipuolisena, niin, että toinen puoli on valkoinen ja toinen värillinen. Voit piirtää värilliselle puolelle kummituksille ilmeet. Kummitusrivistöstä käännetään tarinan edetessä aina yksi kummitus värilliseksi, laita kummitukset valmiiksi riviin tarinan mukaiseen järjestykseen. Tarina voi toimia myös muistitehtävänä, pyydä lapsia auttamaan kummitusmamma kertomalla missä kukakin kummitus on piilossa ja mitä hän olikaan syönyt tai juonut.

Värit: keltainen, oranssi, vihreä, punainen, ruskeapilkullinen, sininen, lila

Paikanmääreet: takana, vieressä, alla, päällä, välissä, sisällä, edessä

TARINA:

Olipa kerran 6 pientä kummituslasta. Ovatkohan kaikki varmasti paikalla, lasketaanpa vielä yhdessä. Kuten kaikki tietävät, kummitukset ovat aivan vitivalkeisia ja pysyäkseen valkeisina, ainoa asia mitä ne voivat syödä on **vaniljajäätelö**. Ja ainoa asia mitä ne voivat juoda on tietenkin... **maito** (vai keksitkö vielä jotain muuta mitä kummitukset voisivat syödä tai juoda).

Eräänä päivänä kummitusmamma meni jääkaapille, eikä siellä ollut yhtään vaniljajäätelöä tai maitoa. Siispä kummitusmaman piti lähteä käymään kaupassa. Ennen lähtöään hän vannotti kummituslapsiaan, että; *“vaikka olisitte kuinka nälkäisiä, älkää syökö tai juoko yhtään mitään jääkaapista, tai jotain kamalaa voi tapahtua!”*

Kummitusmaman lähdettyä kauppaan tuli ensimmäinen kummituslapsi janoiseksi. Hän kurkkasi jääkaappiin löytääkseen jotain juotavaa ja näki kannullisen **sitruunamehua**. Hän ajatteli, ettei ihan pienen pieni huikka mehua voi tehdä haittaa. Mamma varmaan vaan liioitteli. Niinpä hän otti pienen huikan sitruunamehua ja arvaatteko mitä tapahtui? Hän muuttui aivan **keltaiseksi**. Toinen kummituslapsi katsoi häntä ja sanoi, että; *“mammahan sanoi meille, että jotain kamalaa sattuu ja hän oli aivan oikeassa!”* Pikkuinen keltainen kummitus ei halunnut, että mamma näkee mitä hän oli mennyt tekemään, joten hän meni piiloon **oven taakse**.

Kun kummitusmammaa ei vielääkään kuulunut takaisin tuli toinen kummituslapsi niin nälkäiseksi, että hänen oli ihan pakko kurkata jääkaappiin löytääkseen jotain syötävää. Hän näki jääkaapissa **porkkanoita** ja ajatteli, ettei yksi pieni puraisu haittaa tee. Arvaatteko mitä tapahtui? Juuri niin - hän muuttui kokonaan **oranssiksi**. Kolmas kummituslapsi katsoi häntä ja sanoi, että; *“mammahan sanoi meille, että jotain kamalaa sattuisi ja hän oli kuin olikin oikeassa”*. Oranssi kummitus ei halunnut että mamma näkee mitä hän oli mennyt tekemään, joten hän juoksi yläkertaan ja piiloutui **lipaston viereen**.

Kummituslapsista kolmas tuli vuorostaan niin nälkäiseksi, että hänkin kurkkasi jääkaappiin löytääkseen jotain syötävää. Hän näki kulhollisen herkullista, tuoretta, houkuttavan vihreää **pinaattia**. Hän ajatteli, ettei yksi pieni pinaatinlehti haittaa tee, ja varmaan jo tiedättekkin mitä seuraavaksi tapahtui? Hän muuttui samantien aivan **vihreäksi**. Pieni vihreä kummitus ei halunnut että mamma näkee hänet vihreänä, joten hän juoksi omaan huoneeseensa ja piiloutui **sänkynsä alle**.

Neljäs kummituslapsi ajatteli, että kai hänkin nyt ihan vähän voi jääkaappiin kurkata kun kerran muutkin niin tekivät. Mutta niinhän siinä sitten kävi, ettei pelkkä kurkkaaminen riittänyt. Hän ei millään kyennyt olemaan maistelematta vähän makupaloja kulhollisesta herkullisia **mansikoita**. Ja siinä samassa kun hän nielaisi mansikat hän muuttui kokonaan aivan **kirkkaanpunaiseksi**. Viides kummitus ei sanonut mitään mutta katsoi häntä oikein oikein moittivasti, joten punainen kummituslapsi kiipesi kiireen vilkkaa **komeron päälle** piiloon.

Viides kummituslapsi sanoi; *“olen niin kovin nälkäinen, mutta en halua tehdä niin kuin veljeni ja siskoni tekivät. Kurkkaan pakastimeen; ehkä siellä on hieman vaniljajäätelöä jäljellä.”* Ja olihan siellä. Se oli suurimmaksi osaksi vaniljaa; Se oli **suklaahippu vaniljajäätelöä**. Kummitus ajatteli, että *“nuo suklaahiput ovat niin kovin pieniäkin, ne nyt eivät varmastikaan mitään haittaa tee”*. Niinpä hän söi lusikallisen suklaahippujäätelöä ja muuttui **ruskeapilkulliseksi**. Hän ei todellakaan halunnut mamman näkevän häntä pilkullisena, joten hän juoksi yläkertaan ja piiloutui **nojatuolien väliin**.

Kuudes kummituslapsi kävi katsomassa minne viides oli mennyt ja löysi pakastimesta rasiällisen **mustikoita**. Hän ajatteli mielessään, että *“Olen kuullut sanottavan, että mustikathan ovat terveysruokaa, olisi ihan hölmöä jättää maistamatta”*. Ja niin muuttui kuudes kummitus **syvänsiniseksi**. Kummitus ei häntään tietenkään halunnut äidin näkevän siniseksi muuttuneena, joten hän piiloutui nopeasti **kylpyammeeseen**.

Kun kummitusmamma palasi, hän arvasi, että jotain oli hullusti, koska ei nähnyt yhtään lapsistansa missään. Hän lähti etsimään lapsiaan ja löysi ensimmäisen oven takaa, toisen lipaston vierestä, kolmannen sängyn alta, neljännen komeron päältä, viidennen nojatuolien välistä ja viimeisenä kuudennen kylpyammeesta. Löydettyään kaikki lapsensa hän sanoi että, *“voi teitä pikku kummitukset. Minähän kerroin mitä tapahtuu, jos ette tottele. Miten ihmeessä saamme teidät kaikki taas valkoisiksi kummituksiksi...”*

Kummitusmamma soitti kummitustohtorille. Kummitustohtori neuvoi mammalle: Pidä kaikki lapset pedissä aivan paikoillaan seitsemän päivän ajan äläkä anna heille mitään muuta kuin vaniljajäätelöä ja maitoa. Jos näin teet; lasten pitäisi viikon päästä olla taas kokonaan valkoisia. Ja niin siis tapahtui.

Kummitusmammalla oli rankat seitsemän päivää; sen piti monta kertaa päivässä tarjoilla maitoa ja vaniljajäätelöä lapsille peteihin. Lapsilla oli tylsää olla hiljaa paikoillaan koko ajan. Mamman piti koko ajan keksiä toipilaille tekemistä. Piti lukea joka päivä kasoittain kirjoja ja laulaa lukuisia lauluja. Piti kuunnella narinaa ja nurinaa, vitinää ja vinkunaa. Huh mikä helpotuksen huokaus kummitusmammalta pääsikään, kun vihdoinkin viimein kaikki hänen lapsensa olivat taas valkoisia.

Väsynyt kummitusmamma mietti, että kylläpä vaan kelpaisi minunkin olla seitsemän päivää paikoillaan passattavana. Nyt kyllä tekisi mieli vähän herkutella. Mitähän jääkaapista mahtaakaan löytyä, enhän minä nyt tietenkään jääkaapista mitään syö tai juo, mutta eihän se haittaa, jos ihan vain kurkkaan vähän? Ja niin hetken kuluttua kummituslasten eteen ilmestyi nolon näköinen kummitusmamma. Keksitkö mitä kummitusmamma söi tai joi jääkaapista?

